

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ע"א 48728-03-26 סרוב נ' חזני
ע"א 25632-05-26 חזני נ' סרוב

לפני כבוד השופט יונה אטדגי

המערערת בע"א 48728-03-26 לימור סרוב
והמשיבה בע"א 25632-05-26 ע"י ב"כ עוה"ד נבות תל-צור ואלרן דולב

נגד

המשיבה בע"א 48728-03-26 תמר (תמי) חזני
והמשיבה בע"א 25632-05-26 ע"י ב"כ עו"ד עפר שחל

פסק דין

- ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום בתל-אביב-יפו (כב' השופט ליאור גלברד) שניתן בתביעה כספית לפי חוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-1965 (להלן – "החוק").
- שתי המערערות/ המשיבות (שיכנו להלן, למען הנוחות, בשמות המשפחה שלהן: "סרוב" ו-"חזני") מתגוררות סמוך זו לזו, היו בעבר חברות ושיתפו פעולה ביניהן בקשר לפעולות חברתיות והתנדבותיות, שנטלו בהן חלק. לשתייהן היה חבר משותף, חנן זריף (להלן – "חנן").
- פרסומי לשון הרע, עליהם הוגשה התביעה נכללו בתכתובת שכתבה חזני לחנן, כדלקמן:

"אנשים רעים לא יהיו איתי;
נרקסיסטית;
אני מרחיקה את כל הרעים ממני;
חחחח...אני לא רוצה לפתוח את הפה בנושא כספים. למדתי על בשרי שנה שהייתי צמודה אליה ואז התרחקתי;
אתה יודע שהיא ניצלה הנדימן מהשכונה. עשה לה עבודה בבניין בתקציב של 4000 שח. עד היום הוא רודף אחריה לא שילמה לו;
יש לי עוד סיפור של תוי שי שארגנתי משופרסל לתרומות בשנה הראשונה תשאל איפה הכל;
יש לה שיטה היא מנצלת ומפרסמת המלצות;
עבריינית".

"ההנדימן שהיא חייבת לו כסף אמר לי אני פוחד לדבר כי היא טוענת שהיא ממליצה עלי בשכונה. זו השיטה שלה ושל ג'קיי".

(להלן – "הפרסומים")

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ע"א 48728-03-26 סרוב נ' חזני
ע"א 25632-05-26 חזני נ' סרוב

4. סרוב, שטענה לפגיעה בשמה הטוב, תבעה את חזני לפיצוי ללא הוכחת נזק לפי סעיף 7א(ב) לחוק, וכן לכפל פיצוי לפי סעיף 7א(ג) לחוק, בסך כולל של 140,000 ₪. חזני, שלא הכחישה את הפרסומים, טענה כי הדברים שנכללו בהתכתבות אינם "פרסום" ואינם "לשון הרע" לפי החוק וכן טענה לחלותם של הגנות מסוימות לפי החוק.

5. בדיון בבית המשפט קמא הגיעו הצדדים להסדר דיוני, במסגרתו ויתרה חזני על טענותיה ביחס לחלותן של ההגנות לפי החוק, ובית המשפט התבקש להכריע על יסוד הכתובים, "האם הפרסומים מהווים לשון הרע, האם ההודעות מושא התביעה עולות כדי פרסום לפי הוראות החוק, וככל שייקבע שמדובר בפרסום וכי איזה מהפרסומים מהווה לשון הרע, האם מוצדק לפסוק פיצוי בגין כך...".

6. פסק דינו של בית המשפט קמא הנכבד מתחיל בקביעה (סעיף 18): "לאחר שנתתי את דעתי לטענות הצדדים ולחומר הראיות, באתי לכלל מסקנה שדינן התביעה להידחות". לאחר מכן קבע בית המשפט את הקביעות הבאות:

הדברים שנכללו בהתכתבות מהווים "פרסום" לפי החוק, גם אם הם נכתבו לאדם אחד (חנן); הפרסומים עולים לכדי "לשון הרע" לפי החוק, מאחר ש"הפרסום בכללותו עשוי לבזות את התובעת ולהשפילה והוא עשוי לגרום לאדם שנחשף אליו לשנות את דעתו עליה".

בית המשפט סבר, אמנם, שספק אם הכינויים "רעה" או "נרקיסטית" עולים כדי לשון הרע, "אך הנתבעת לא הסתפקה בכך והוסיפה גם שהנתבעת היא "עבריינית" תוך שרמזה להתנהלות לא תקינה בענייני כספים ואף גיבתה בדוגמה קונקרטית את האמירה שהנתבעת מנצלת אחרים ולא משלמת חובות כאשר התייחסה להנדימן שביצע עבודה ולא שולם לו עבודה באופן שמקנה נופך עובדתי לפרסום ומרחיק אותו ממחוזות של "הבעת דעה" ... מדובר, אם כן, בביטויים שעשויים לשנות את דעתו של אדם סביר על התובעת, וכן לבזותה".

7. בפסיקת הפיצוי התחשב בית המשפט בעובדה שמדובר "בהתכתבות פרטית-רכילותית בין הנתבעת ובין חנן שלפי כתב ההגנה הוא מכר וחבר של הנתבעת שנים רבות כאשר הנתבעת הניחה שמדובר יהיה בשיחה דיסקרטית (ואין ראיה שהיא פורסמה למאן דהוא), כאשר מההתכתבות גם עולה שחנן לא קיבל את דבריה של הנתבעת על התובעת ואף הגן על התובעת...".

הפיצוי שנפסק לסרוב הועמד על סך של 4,000 ₪ (סעיף 27).

8. לאחר מכן נפנה בית המשפט לפסוק בשאלת ההוצאות.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ע"א 48728-03-26 סרוב נ' חזני
ע"א 25632-05-26 חזני נ' סרוב

בית המשפט חייב את סרוב (התובעת) בתשלום הוצאות לחזני (הנתבעת) בסך 4,000 ₪, וזאת בהתחשב בכך ש"התביעה הוגשה בסכום כספי מופרך בסדר גודל שאינו תואם את מהות הסכסוך, הפיצוי שנפסק מהווה חלק מזערי מהסכום הנתבעת, אחוזים בודדים השקולים מבחינה כספית לדחיית התביעה".
תחת הכותרת "סיכום" נכתב (בסעיף 31): "הפיצוי שנפסק, מחד גיסא, פסיקת ההוצאות לזכות הנתבעת, מאידך גיסא, מובילים לכך שבמכלול התביעה נדחית – וכך אני מורה".

9. גם סרוב וגם חזני ערערו על פסק הדין.
הערעור של סרוב נסב על הקביעה, לפיה תביעתה נדחתה, וזאת למרות שנפסק לה פיצוי כספי; על הפיצוי "הזעום" לדבריה שנפסק לה; ועל חיובה בהוצאות המשפט, למרות שתביעתה התקבלה למעשה.
הערעור של חזני נסב על הפיצוי שנפסק, כשלטענתה, על סמך הנימוקים שמנה בית המשפט קמא, נכון היה שלא לפסוק כל פיצוי.
בתשובותיהן לערעורים, תמכה כל אחת מהן בנימוקי בית המשפט ביחס לקביעות שהאחרת מערערת עליהן.

10. אפתח בכך, שצודקת סרוב בטענתה, כי משנפסק לטובתה פיצוי כספי, משמעות הדבר שתביעתה התקבלה, גם אם סכום הפיצוי "קוּזוּ" למעשה על-ידי ההוצאות שנפסקו לחובתה. ואין מדובר בעניין סמנטי בלבד, שכן, סבורני שקביעתו השגויה של בית המשפט קמא השפיעה בפועל אף על פסיקת הוצאות לחובתה של סרוב.

11. ביחס לקביעות בית המשפט קמא כי הדברים שנכללו בהתכתבות מהווים "פרסום" ו"לשון הרע" במובן **החוק**, לא ראיתי בכתב הערעור (הקצר מאוד) של חזני כל טענה נגדן, וזאת למרות שבא כוחה ניסה בדיון להעלות טענות נגד הקביעות הללו.
תחת הפרק "**עיקרי ההחלטה שעליה מערערים**" בכתב הערעור של חזני הועלו טענות ביחס לפיצוי שנפסק בלבד, ואין בו כל זכר או רמז לטענות נגד הקביעות בדבר "פרסום" ו"לשון הרע". לפיכך אין מקום לדון בערעור בקביעות הללו.

למעלה מכך, קביעותיו אלה של בית המשפט קמא מתיישבות היטב עם **החוק** וההלכה.
"פרסום" לשון הרע לפי סעיף 2(ב) (1) **לחוק** מתקיים כאשר הוא יועד "**לאדם זולת הנפגע**", ולפי סעיף 7 **לחוק**, "**פרסום לשון הרע לאדם או יותר זולת הנפגע תהא עוולה אזרחית**", וכך גם נקבע בפסיקה (ראו: אורי שנהר, **דיני לשון הרע**, מהדורה שנייה, להלן – "**שנהר**", עמ' 151, והפסיקה המובאת שם).

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ע"א 48728-03-26 סרוב נ' חזני
ע"א 25632-05-26 חזני נ' סרוב

וכן אין ספק שהדברים שהוטחו כלפי סרוב באותה התכתבות עלולים להשפילה ולבזותה, גם אם המעשים שיוחסו לה לא נכתבו במפורש, אלא באופן משתמע או מרומז (סעיף 3 לחוק, וראו: **שנהר**, עמ' 200, והפסיקה שם).

12. ביחס לגובה הפיצוי שנפסק – פסיקת הפיצוי בגין פרסומי לשון הרע נעשית על ידי בתי המשפט באמצעות הסתמכות על השיקולים הרלוונטיים השונים תוך כדי איזון ביניהם, אולם אין ברשות בתי המשפט נוסחה מדויקת המאפשרת את תרגום השיקולים הרלוונטיים לסכום כספי (**שנהר**, עמ' 709, והפסיקה שם).

כל הדברים הללו נכונים גם ביחס לגובה הפיצוי שנקבע ללא הוכחת נזק, כלומר לפי סעיף 7א לחוק (**שנהר**, עמ' 785-788, והפסיקה שם). למרות זאת, ניתן לציין שני שיקולים עיקריים שנמנו בקשר לגובה הפיצוי שנפסק לפי סעיף 7א לחוק: תפוצת הפרסום וחומרת האשמות שבפרסום (**שנהר**, עמ' 786-787, והפסיקה שם).

13. מאחר שפסיקת הפיצויים נעשית לרוב על דרך אומדן כאמור, נקבע שבדרך כלל לא תתערב ערכאת הערעור בפסיקת הפיצויים, והתערבות כזו תתאפשר רק אם לדעת ערכאת הערעור נפלה "טעות בולטת" בהכרעת הערכאה הדיונית.

אולם, גם כאשר תתערב ערכאת הערעור בפסיקת הפיצויים ותגדיל את סכום הפיצויים, היא לא תפסוק בהכרח את הסכום שהייתה פוסקת אילו הייתה דנה בעניין כערכאה ראשונה, שכן בערכאת הערעור אין ממצים את הדין במקרים כאלה (**שנהר**, עמ' 896-897, והפסיקה שם).

14. בענייננו אני סבור כי בית משפט קמא הנכבד לא נתן את המשקל הראוי לחומרת הפרסומים, המיוחסים למעשה לסרוב חוסר יושר כספי ואף רומזים לשליחת יד בכספים שנתרמו, בפיצוי שהנמוך ביותר שנפסק, ובכך נפלה בפסק הדין "טעות בולטת" המצדיקה את התערבות ערכאת הערעור.

ועוד אני סבור כי בית המשפט קמא הנכבד ייחס משקל יתר לכך שהפרסומים נכללו, "**בהתכתבות פרטית-רכילותית בין הנתבעת ובין חנן**", וכבר אמרו חז"ל שסופו של כל דבר הנאמר בשיחה בין שניים להיוודע ברבים, על-פי הכלל של "**חברך חברא אית ליה, חברא דחברך חברא אית ליה**" (ובתרגום לעברית: "**חברך חבר יש לו, חברו של חברך חבר יש לו**") (**תלמוד בבלי, בבא בתרא**, דף לט' עמוד א'), והא ראייה, שבענייננו הדברים "האינטימיים" שהועברו מחזני לחנן לא נותרו אצל האחרון, וזה העבירם לסרוב.

סבורני, לכן, שבנסיבות ענייננו נכון היה לפסוק פיצוי גבוה יותר, ורק משום שערכאת הערעור איננה ממצה, כאמור, את הדין עם הנתבע, גם כשלדעתו ראוי היה לפסוק פיצוי גבוה יותר משיעור הפיצוי שנפסק, אסתפק בהעלאת סכום הפיצוי במחצית, כלומר: סכום של 6,000 ₪.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ע"א 48728-03-26 סרוב נ' חזני
ע"א 25632-05-26 חזני נ' סרוב

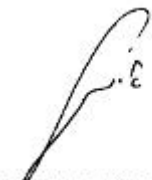
15. כן אני סבור כי שגה בית המשפט הנכבד בפוסקו הוצאות לחובתה של סרוב, למרות שלמעשה תביעתה לפיצוי כספי התקבלה, אולי משום שהוא סבר כאמור שהיא נדחתה. גם השיקולים שמנה בית המשפט הצדיקו, אולי, שלא להטיל הוצאות על חזני, למרות קבלת התביעה, אך הם לא הצדיקו להטיל הוצאות על הזוכה בתביעה, סרוב. ודאי, שלא היה נכון, לדעתי, להטיל הוצאות לחובתה, באופן שהן קיזזו לחלוטין את הפיצויים שנפסקו. אני סבור, לכן, שדין ההוצאות שנפסקו לחובת סרוב להתבטל, כשלצד זאת לא יוטלו הוצאות כלשהן בקשר לתביעה בבית משפט קמא וכן לא יוטלו הוצאות בקשר לערעור.

16. תוצאה:

הערעור של סרוב מתקבל בחלקו, כך שתחת הפיצוי שנפסק לטובתה (₪ 4,000) יבוא פיצוי בסך של 6,000 ₪. כמו-כן יבוטלו ההוצאות שנפסקו לחובת סרוב. המשמעות המעשית היא שעל חזני לשלם לסרוב סכום של 6,000 ₪ וזאת בתוך 30 ימים (ימי פגרת הסוכות במניין), ולאחר מכן תתווסף לסכום זה ריבית שקלית כחוק. בערעורים אין צו להוצאות. חזני תודיע, עד יום 8.10.2026, אם היא מעוניינת לשלם את הסכום האמור לסרוב, באמצעות העברתו מהעירבון שהופקד על ידה בקשר לערעור שהיא הגישה (כשיתרת העירבון תושב לה). המזכירות תשיב לסרוב, באמצעות ב"כ, את העירבון שהיא הפקידה בקשר לערעור שלה (ופירותיו). ת.פ. 11.10.2026.

ניתן היום, ט"ז תשרי תשפ"ז, 27 ספטמבר 2026, בהעדר הצדדים.

יונה אטדגי, שופט